

Sygn. akt: I C 1425/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Pleszewie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Ireneusz Kawęcki
-----------------	----------------------

Protokolant : starszy sekretarz sądowy Ewelina Mielcarek

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2015 r. w Pleszewie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą we W.

przeciwko M. G.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego M. G. na rzecz powoda (...) Bank S.A. z siedzibą we W. kwotę 2.456,41 zł (dwa tysiące czterysta pięćdziesiąt sześć złotych 41/100) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP obliczanymi od dnia 29 maja 2015 r. do dnia zapłaty
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 426,77 zł (czterysta dwadzieścia sześć złotych 77/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania
4. wyrokowi w punkcie 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.000,00 zł (dwa tysiące złotych 00/100).

Ireneusz Kawęcki

Sędzia SR

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. siedzibą we W. wniósł w pozwie złożonym w dniu 29 maja 2015 roku w postępowaniu elektronicznym o zasądzenie od pozwanego M. G. kwoty 4.126,89 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP obliczanymi od kwoty 2.465,41 zł od dnia 29 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w wysokości 52,00 zł i kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 600,00 zł..

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną w dniu 10 maja 2007 r. umowy karty kredytowej. Pozwany zobowiązał się do spłaty zadłużenia na zasadach określonych w umowie i regulaminie. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz banku płatności w sposób przewidziany w umowie. W związku z naruszeniem przez stronę pozwaną postanowień łączącego strony stosunku zobowiązaniowego bank pismem z dnia 30 marca 2009 r. wypowiedział

umowę oraz wezwał pozwanego do zapłaty wezwaniem z dnia 27 maja 2015 r.. Wierzytelność objęta pozwem wymagalna jest od dnia 14 września 2011 r..

W dalszej części uzasadnienia pozwu powód wskazał, że dochodzi od pozwanego niespłaconej kwoty kapitału w wysokości 2.465,41 złotych oraz odsetek umownych od należności przeterminowanych naliczonych od dnia 14 września 2011 r. do dnia wniesienia pozwu w wysokości 1.661,48 zł..

Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Pleszewie.

Pozwany A. K. na rozprawie w dniu 22 grudnia 2015 roku oświadczył, że uznaje roszczenie do wysokości 2.000,00 zł. W pozostałym zakresie wniósł o oddalenie powództwa uważając, że dochodzone przez powoda roszczenie powyżej tej kwoty jest żądaniem lichwiarskim i nienależnym powodowi. Jednocześnie nie złożył żadnych wniosków dowodowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 10 maja 2007 roku pozwany M. G. zawarł z (...) Bank S.A. we W. umowę o kartę kredytową. Zgodnie z § 1 tej umowy bank wydał mu kartę kredytową V. (...) oraz przyznał mu limit kredytowy do wysokości 2.985,00 zł.

(dowód: umowa o kartę kredytową z dnia 10 maja 2007 r. k. 11-19)

Sąd zważył, co następuje.

W przedmiotowej sprawie pozwany, na rozprawie w dniu 22 grudnia 2015 roku uznał częściowo roszczenie do wysokości 2.000,00 zł. Uznanie roszczenia może nastąpić w dowolnej formie (vide Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 8 października 1982r. I CZ 106/82), w sposób wyraźny lub dorozumiany (np. poprzez wykonanie części świadczenia, częściową zapłatę, złożenie prośby o odroczenie terminu płatności, rozłożenie należności na raty). „Uznanie niewłaściwe nie jest czynnością prawną, a jedynie przyznaniem obowiązku świadczenia wynikającego z innego źródła, a więc deklaratywnym stwierdzeniem, że taki obowiązek istnieje i że dłużnik nie zamierza uchylić się od jego wypłacenia” (SN z dnia 7 grudnia 1957r.). Uznanie nie może być cofnięte lub odwołane. Unieście ono dotychczasowy bieg przedawnienia w dniu jego dokonania, a termin ten biegnie na nowo od dnia następnego (art. 111 § 2 k.c.). W świetle okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy oraz cytowanego orzecznictwa uznanie roszczenia przez pozwanego w ocenie sądu nie było sprzeczne z prawem ani zasadami współzycia społecznego, jak również nie zmierzało do obejścia prawa. Uznanie to należy zatem uznać za w pełni skuteczne, choć ubocznie wskazać należy, że samo roszczenie dochodzone przez powoda było roszczeniem przedawnionym, lecz pozwany nie podniósł w sprawie zarzutu przedawnienia.

Powód wywodzi swoje roszczenie z treści art. 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania umowy. Niewykonanie zobowiązania zachodzi wówczas, gdy w zachowaniu dłużnika nie występuje nic, co odpowiadałoby spełnieniu świadczenia, natomiast nienależyte wykonanie zobowiązania ma miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. W związku z takim zachowaniem dłużnika wierzycielowi przysługuje odszkodowanie. W przypadku, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego funkcję odszkodowawczą pełni odsetki (patrz: art. 481 § 1 - 3 k.c.), które przysługują wierzycielowi za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Roszczenie powoda odnośnie należności głównej sformułowane zostało w sposób jasny, podlegający ewentualnej weryfikacji przez pozwanego i nie budziło wątpliwości sądu w świetle przytoczonych okoliczności i przedłożonych w sprawie dowodów. Zgodnie z umową pozwanemu przyznany został limit kredytowy do wysokości 2.985,00 zł, zatem kwota 2.465,41 zł tytułem kapitału mieści się w tym limicie. Jako niezasadne i niewykazane uznać należało

dochodzenie od pozwanego kwoty 1.661,48 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek umownych od należności przeterminowanych.

Powód nie podał od jakiej kwoty (kwot) i według jakiej stopy procentowej naliczał odsetki skapitalizowane od należności przeterminowanych we wskazanej wysokości 1.661,48 złotych. Zważyć należy, iż pozwanemu przyznany został limit kredytowy, który winien być spłacany w odpowiednim okresie, przy uwzględnieniu zazwyczaj minimalnej kwoty spłaty w wysokości co najmniej 5 % zadłużenia. Zatem z każdą niespłaconą w terminie w całości bądź w części ratą wysokość przeterminowanego kapitału ulegała zmianie. Powód nie udowodnił, zgodnie z treścią art. 6 k.c., że roszczenie główne stało się wymagalne z upływem 13 września 2011 r.. W piśmie procesowym z dnia 18 sierpnia 2015 r. cofnął wniosek dowodowy w zakresie przedłożenia dokumentów wypowiedzenia umowy i wezwania do zapłaty. Brak tych dokumentów uniemożliwia w ogóle zweryfikowanie żądań pozwu we wskazanej części. Na powódzie jako profesjonalście "w zderzeniu" z drugą stroną procesu jaką jest konsument spoczywał obowiązek jasnego, logicznego i nie budzącego żadnych wątpliwości szczegółowego wyjaśnienia wysokości dochodzonego roszczenia oraz jego podstawy. ***Analogiczne stanowisko jak sąd w niniejszej sprawie zajął Sąd Okręgowy w Kaliszu między innymi w wyroku z dnia 05 czerwca 2014 r. w sprawie II Ca 199/14 oraz w wyroku z dnia 12 czerwca 2014 roku w sprawie II Ca 215/14, zaś w ostatnim okresie w wyroku z dnia 20 października 2015 r. w sprawie II Ca 442/15.***

Wskazać należy, iż rzeczą strony w procesie jest przedstawienie swoich twierdzeń oraz ich uzasadnienie, a także wskazanie dowodów w taki sposób, aby sąd mógł je zweryfikować i ocenić zasadność żądania pozwu. Rozstrzygnięcie sądu winno opierać się na zgromadzonych w sprawie dowodach, a domniemania faktyczne i prawne mogą być stosowane jedynie pomocniczo w sposób ściśle określony w ustawie. Biorąc pod uwagę wszystkie wymienione okoliczności uznać należało, że powód nie wykazał, zgodnie z treścią art. 6 k.c., że żądanie w części dotyczącej skapitalizowanych odsetek mu się należy.

Mając powyższe na względzie sąd orzekł jak w punkcie 1 i 2 wyroku.

O kosztach postępowania sąd orzekł w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. i dokonał ich stosunkowego rozdzielenia, mając na uwadze to, że pozwany przegrał sprawę w 59,52 % (2.456,41 zł : 4.126,89 zł x 100). W niniejszej sprawie koszty postępowania wyniosły łącznie 717,00 złotych. 59,52 % z tej kwoty stanowi kwota 426,77 zł.

Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.000,00 zł, zgodnie z treścią art. 333 § 1 punkt 2 k.p.c., albowiem pozwany na rozprawie uznał roszczenie do tej wysokości (punkt 4 wyroku).

/-/Ireneusz Kawęcki

Sędzia S.R.